

Když bylo na počátku roku 1506 pro moderní dobu objeveno antické mramorové sousoší Láokoónta a jeho synů [1,2], I počala se odehrávat zajímavá kapitola v dějinách umění, která ani na počátku 21. století stále není ukončena. Poantická historie sousoší má mnoho zajímavých aspektů, z nichž některé vydají svým obsahem i rozsahem na samostatné odborné studie a jsou také často na odborném poli diskutovány. Svědčí o tom neustálé spory o dataci sousoší, jeho autorství či rekonstrukci, ale zejména další oblast "láokoóntovské historie", a to recepcí Láokoónta v evropském umění. Láokoón již od okamžiku svého objevení patřil nejen k nejobdivovanějším, ale zejména k nejinspirativnějším dílům antického umění vůbec, vzbuzoval pozornost sběratelů a milovníků umění, ale především umělců, a po celé 16. století představoval neoficiální exemplum artis, podle kterého se bylo hodně co naučit. Znalost sousoší byla šířena grafickými reprodukcemi, pro náročnější byly na objednávku pořizovány odlitky či redukované repliky. Věhlas díla byl tak veliký, že již v průběhu 16. století vzniklo také několik kopií ve s k u tečné vel i kosti, které byly ceněny jako dílo samo. V průběhu 18. a 19. století se Láokoón stal nezbytnou součástí výbavy akademií umění, kde se studenti učili kreslit kopírováním antik či jejich odlitků.